

La fel a fost și cea în care s-a urcat în tren după ce primise ordin de intrare în Armata Poporului. Era tânăr, abia terminase gimnaziul și visul lui era să dea examen de admitere la facultate după absolvirea studiilor liceale. La fel a fost și ziua în care tocmai terminase serviciul militar. Nerăbdători să se întoarcă acasă, el și camarazii lui din regiment au fost trimiși cu forța să lucreze în mină. Încolonați, mergeau în spatele unui ofițer ce ținea în mână o pancartă pe care era scrisă noua lor destinație, iar apoi au fost urcați într-un camion acoperit cu o prelată groasă. La fel ca atunci, și azi simțea că sufletul lui era sfâșiat de o disperare mută, neputincioasă.

— Myeong-chol? Hei! Myeong-chol!

Auzindu-și numele, ridică privirea din pământ și realizează că ajunsese la piațeta din fața gării. Din direcția opusă venea alergând pe un drum ce abia fusese inaugurat nimeni altul decât prietenul lui, Yeong-ho, un bărbat îndesat și cu părul ondulat.

— Cum a fost? Ai primit aprobarea? întrebă nerăbdător de parcă s-ar fi interesat de propria cerere pentru permis de călătorie.

Cei doi prieteni se întâlniseră în fața cinematografului când Myeong-chol era în drum spre Direcția Doi. După ce se despărțiseră, Yeong-ho se dusese să cumpere ceva de băut pentru a sărbători vizita mult așteptată a fratelui său mai mic. Nu l-a lăsat pe

Myeong-chol să plece până când nu i-a ascultat toate necazurile.

— Haide, spune-mi odată! Ți-au dat sau nu permisul de călătorie?

Conștient că vestea îl va întrista pe Yeong-ho la fel de mult ca pe el, Myeong-chol nu putu să deschidă gura. Deși erau născuți și crescuți în sate diferite, cei doi intraseră în aceeași zi în același regiment. Prietenia lor devenise și mai puternică după ce au fost trimiși să lucreze la mina din Geomdeok. Amândoi aveau acum copii, nevestele lor se înțelegeau foarte bine. Erau foarte apropiați, se vizitau foarte des, ca niște rude.

— Nu am reușit să iau permisul...

— Știam eu! Nu mă așteptam să fie altfel! Începu Yeong-ho să turuie, de teamă să nu-l podidească lacrimile pe amicul lui. Când ne-am întâlnit mai devreme, înainte să ajungi la Direcția Doi, nu ți-am spus nimic pentru că n-am vrut să te descurajez. Of! Dacă ai ști de câte ori le-am călcat eu pragul! Fratelui meu i-au aprobat demult cererea, dar tot amânau să-i dea permisul. Știi, permisul l-au dat pentru două persoane – pentru el și un coleg de muncă. Dacă nu se prezintă amândoi să ridice permisul, atunci e o problemă. În ziua cu pricina, colegul fratelui meu s-a îmbolnăvit. Le-a explicat situația, dar în zadar. Le-a intrat pe o ureche și le-a ieșit pe alta. Fratele

meu spera să fie tratat cu puțină compasiune, dar nenorociții ăia sunt de neclintit, au inimile de piatră!

— Măcar de m-ar fi lăsat să le explic în ce situație mă aflu... dacă m-ar fi ascultat, poate că...

Myeong-chol nu mai era în stare să vorbească. Glasul începuse să-i tremure, era pe punctul să izbucnească din nou în plâns.

— La naiba! Vino cu mine! se răsti Yeong-ho, apucându-l pe amicul său de mână. Trebuie să te îmbeți, Myeong-chol! Altă soluție nu ai, dacă vrei să uiți ce ți s-a întâmplat azi! Pricepi? zise și încercă să-l convingă agitând de zor în fața lui o butelcă plină cu tărie.

În acea zi s-a întâmplat întocmai cum spusese Yeong-ho: Myeong-chol își bău mințile, se făcu praf și pulbere, nu mai știa de el. Goliseră butelca, bând pahar după pahar. Yeong-sam, fratele mai mic al lui Yeong-ho, luă doar o înghițitură de frică să nu piardă și ultimul tren. Pentru prima dată în viața lui, Myeong-chol se îmbătase groaznic! Yeong-ho, la fel de beat și el, îi sugeră să folosească una din cele trei telegrame în loc de permis de călătorie, mai ales că erau la fel de mici ca permisul.

— Să-ndrăznească vreun nenorocit să se ia de tine când o să vadă telegramele! Până și un animal sălbatic are o mamă! Până și un câine are o mamă a lui! Ce mai contează dacă ai sau nu permis de

călătorie? Pleacă! Du-te! se răsti Yeong-ho la prietenul lui.

Dar oricât ar fi fost de beat, Myeong-chol nu ar fi fost în stare să gândească la așa ceva. Yeong-sam nu se lăsă nici el mai prejos și veni cu altă idee: permisul lui de călătorie era valabil pentru două persoane, și cum celălalt coleg nu veni, îi sugeră lui Myeong-chol să meargă cu el până la gară, să încerce să urce în tren.

— Nu pot să fac așa ceva, spuse Myeong-chol. Nu sunt eu omul care să mintă...

— Aoleu! Mă omori cu zile, nu alta! se răsti Yeong-ho la el, izbind furios bețișoarele de masă. Vai! Da' bine te-au m-ai „educat“ în cătunul tău! Ascultați ce vă spun: în țara asta, oamenii sunt ca oile!

— Și ce? Tu nu ești la fel? îl întrebă frate-său. Dacă n-ai fi fost „bine educat“ ai fost în stare să supraviețuiești în țara asta?

— Așa o fi... Myeong-chol! Hai mai bine să cântăm cântecul nostru! Hm? Îl mai ții minte?

*Sirena trenului ce răsună în cerul nopții de smoală
Îi face omului necăjit viața o și mai grea povară!*

Povestea ciocârliei, pe care Yeong-ho le-o cântase în acea seară, îl făcu pe Myeong-chol să se oprească sub colivia atârnată sub streșini. Cu chiu, cu vai ajunse

acasă, merse pe patru cărări, abia ținându-se pe picioare. Odată, când nevastă-sa plecase în satul natal, cumnatul lui îi trimisese colivia cu cele două ciocârlii ca să-i mai aline dorul de casă. Îngropase cordonul ombilical al băiatului lui aici, în acest oraș minier, dar nu renunțase niciodată la visul de a se reîntoarce lângă mama lui. În perechea de păsări din colivie vedea cerul albastru și șesurile din satul lui ce străluceau ca aurul sub razele de soare. În ciripitul lor din fiecare dimineață și seară auzea susurul pâraielor ce străbăteau satul și vocea măicuței sale pe care n-o uitase. Oprindu-se în fața coliviei, amețit de băutură, Myeong-chol simți cum un val de căldură îi copleșește inima. Când luă colivia din cui, în fața ochilor îi apărură imaginea mamei pe patul de moarte.

— Mamă! Mamă! Mai ai puțin și te duci pe lumea cealaltă, dar fiul tău... fiul tău nu poate veni la dumneata! Mamă! Nu pot veni la dumneata!

Speriată de strigătul lui, Jeong-suk ieși în grabă și-l ajută să se ridice de jos.

— Hai în casă și întinde-te pe pat! Nu e vina ta că nu poți pleca! Ascultă-mă! Nu e vina ta! Ce vremuri grele am ajuns să trăim! Ce om cu suflet ar face ce-au făcut nenorociții ăia?

Lacrimile lui Jeong-suk îi sfâșiau și mai tare sufletul.

— Așa e... nu e vina mea... eu nu am nici o vină... suntem ca păsărelele astea... trăim închiși ca într-o colivie!

Scotând un urlet înspăimântător, Myeong-chol se repezi și deschise ușa coliviei. În semn de recunoștință, ciocârlile începură să ciripească. Apoi, după ce și-au întins aripile ce fuseseră atât de mult timp captive în colivie, și-au luat zborul.

— Da! Da! Zburați! Și voi aveți un cuib! Și voi aveți o mamă! spuse Myeong-chol privind sus spre cele două păsări ce se făceau tot mai mici pe cerul senin.

Apoi brusc, cuprins de mânie, aruncă colivia goală. Invidios pe cele două ciocârlii ce zburau libere pe cer, Myeong-chol simți cum curajul îi făcea sângele să clocotească.

— Plec! Dacă voi ați plecat, plec și eu! Plec și eu!

Myeong-chol intră în casă valvârtej și își puse pe umăr rucsacul aruncat într-un ungher al odăii. În el pusese un pachet plin cu fructe uscate de păducel pe care nevastă-sa le culesese toamna pe munte. Știa de la ea că erau bune pentru boala de inimă de care suferea maică-sa.

— Dragul meu! Ce faci? Unde pleci?

Myeong-cheol reuși să desprindă mâinile nevastei ce-l apucase strâns de brațe și, cu picioarele tremurându-i, ieși pe ușa casei.